

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Speciál

Milí čtenáři,

na konci tohoto školního roku jsme se rozhodli, že vytvoříme zcela speciální číslo Literárních sešitů – napůl časopis, napůl sešity. Vedl nás k tomu charakter textů, které se v naší redakci v poslední době nasbíraly – některé jsou novinářské, některé ryze literární.

První část bude patřit novinářským článkům, jako jsou ankety nebo názory, v druhé – literární – najdete třeba pohádku nebo zamyšlení.

Přejeme vám příjemné čtení a krásné léto! Redakce

Ještě něco na úvod

Konec školního roku se blíží!

Konec školního roku je za dveřmi a spousta dětí už myslí jen na prázdniny. Celé dny žáci ve škole myslí jen na to, až konečně dostanou vysvědčení a začnou dva měsíce volna.

Několik desítek devátáků je šťastných, že mají základní školu za sebou, ale zároveň se hodně budoucích studentů obává nového kolektivu a nového školního prostředí, stejně jako já.

Devátáci, a tedy budoucí studenti, teď budou jen doufat, že v září jakmile nastoupí do I. ročníku své střední školy, tak že dobře zapadnou a najdou dobrého kamaráda, který si s ním bude dobře rozumět, a užijí si čtyři roky na střední škole.

Veronika Kristianová, 9. B

Publicistické texty

Poslední týdny ve škole

Devátáci: Už se nám to krátí a my se musíme rozloučit s touhle školou

Tento rok byl pro nás velmi náročný. Museli jsme si vybírat střední školu, připravovat se na přijímací zkoušky a na ústní pohovory, k tomu jsme se museli zvládat učit do školy. Teprve teď jsme poznali, jak složité je něco připravovat, zařizovat a vymýšlet ohledně školní rozlučky, přespávačky a třídních mikin. Dokázali bychom říct, že tenhle školní rok byl nejhektičtější ze všech.

Je nám líto, že po devíti letech se musíme rozloučit s touhle školou. Dovoluji si říct, že po tolika letech bychom zvládli celou školu projít se zavřenýma očima. Před chvílí to byly naše poslední roky, měsíce, týdny a teďka to jsou naše poslední dny na této škole.

Štěpánka Rohelová a Simona Vykydalová, 9. B

Anketa

Zeptali jsme se ve sportovní třídě 9. A – Jaké hodnoty by měl lidskému životu přinášet sport?

Radim Chvostek

Já si myslím, že sport je velice prospěšný lidskému organismu.

Nejen že díky němu hubneme, ale i udržujeme postavu a většina sportů nás baví. Mně osobně zajímá každý sport, akorát mi některé nejdou.

Sport by měl hlavně bavit a přispívat ke svalové hmotě, k tomu máme různé stroje, například běhací pás, posilovací stroje i pouhé činky. Sport má různé podoby cvičení, hraní sportů, posilování, atletika. Proto si myslím, že je v našem životě prospěšný, zvláště když kolem nás jsou všude fastfoody a různé nezdravé věci.

Ondra Vilém

Podle mě sport přináší zdravý životní styl. Sport pomáhá i k dobré morálce. Pro mě je sport velmi zábavný. Ale nesnáším úrazy. Úraz pro mě znamená minimálně dva týdny bez tělocviku.

Někteří lidé dokonce milují běhaní maratonů, milují běhat na závodech a také hodně lidí chodí běhat před prací.

Někteří lidé berou sport velmi vážně a ti se pak snaží dostat se do vysokých lig a do známých týmů.

Vojta Nevola

Myslím si, že sport k životu patří, protože nás dokáže naučit spoustě věcí, které se nám potom můžou hodit. Jako například soutěživost, úcta, soustředění a další prospěšné věci. Pokud sportujete, tak pravděpodobně máte dobré zdraví a nedělá vám problém doběhnout tramvaj.

Je důležité, aby si každý našel sport, který ho bude bavit či naplňovat. Není dobré, když budete sportovat z donucení, protože potom vám může sport akorát ublížit.

Díky sportu se můžete dostat do dobré formy, takže když potom budete dobře vypadat, tak se budete pravděpodobně cítit lépe mentálně.

Sport je také dobrý prostředek na sblížení, protože například při kolektivních sportech je důležité komunikace a souhra.

Marek Handlír

Podle mě je sport dost důležitý k životu, pokud to děláme s radostí a baví nás ho to. Člověk má nějaký pohyb, dělá něco pro sebe a plní si svůj sen. Taky ale samozřejmě záleží, jestli ho to baví a další věci.

Sport taky přináší spoustu kamarádů, které poznáme kvůli nějaké sportovní aktivitě. A když do člověku moc nejde v kolektivních sportech, tak má tu výhodu, že jsou i sporty, které se dají dělat individuálně. Taky, když to dělá na plno, s radostí, tak to může mít i jako zaměstnání.

Podle mě by si měl aspoň občas každý člověk zasportovat, aby si pročistil hlavu a měl dobrý pocit. Podle mě k nejoblíbenějším sportům patří fotbal a běhání. Taky je velký rozdíl, jestli to dělá člověk profesionálně, nebo jen rekreačně. Za mě je sport, jakákoli sportovní aktivita důležitá k zdravému životu.

Lucie Tesařová

Já sportuju už od první třídy, začalo to volejbalem, který jsem dělala tři roky. Od 2. stupně jsem začala s atletikou, dva roky ve škole, a dva roky v klubu ve Vítkovicích. A jsem za to ráda, protože v atletice jsem poznala spoustu úžasných lidí. Teď už se specializuji na dvě disciplíny, a to na výšku a překážky.

A teď tak celkově, lidi by měli sportovat. Podívejte se, teď nedávno byl para hokej a ti lidi, co jsou na vozíku, tak něco dělají. Ale strašně moc lidí se zavře v pokoji a jdou na počítač. Ale se sportem se to zase nesmí přehánět.

Šimon Stachel

Já osobně nesportuju často, ale myslím si, že sport je skvělá činnost. Ať už k odpočinku, nebo naopak k dosažení nějakých výsledků. Každý by měl alespoň trochu sportovat. Sport je zábava, i když se na něj jen dívám. Měl by být soutěživý, nepřehánět když nejde o podstatné věci ve sportu, často lidé podvádí, a to sport dost ničí.

Preferuji cvičení a sport samostatně, protože to dělám pro sebe a to by měli vědět i ostatní. Je zábava porazit své kamarády například ve fotbale, ale neměl by to být důvod k hádce. Sport je pro dnešní lidi důležitý.

Patricie Sýkorová

Člověk, který sportuje a žije trochu zdravě, šetří své tělo víc než člověk, co sedí doma, přejídá se nezdravými věci. Já jsem třeba aktivně sportovala odmala. Jsem vděčná svým rodičům za to, jak mě vedli ke sportu, učili lyžovat, jezdit na kole, bruslích a tak dále.

Hodně sportovců má sport jako povolání. Sport jako povolání má výhody i nevýhody. Nám by měl sport přinášet jako hodnotu zdraví, ale není tak tomu vždy. Taky nám přináší pohyb, který člověk potřebuje. Já bych úplně bez sportu nevydržela. I když už aktivně nesportuju jako dřív. Jsem ráda, že můžu podporovat bráchu, kterému to přináší radost z úspěchu a z toho, co dělá.

Hodně lidí dělá sport pro peníze. Podle mě by to tak být nemělo, hlavně nás to má bavit a nedělat to s donucením. Líbí se mi, že i lidé s postižením sportují a že něco jako paraolympiáda existuje. V této době může sportovat skoro každý a jakkoliv.

Marek Zahradníček

Jaké hodnoty si měl lidskému tělu sport? Například přátelství. Díky sportu může být přátelství hodně rozvinuté. To týmové přátelství může trvat až do smrti. Díky setkáváním se s celým týmem se může ještě víc zocelit. Díky sportu můžeme poznat svoji životní lásku. Díky sportu si můžeme splnit všechny naše sny, jako je třeba mít hodně peněz a vlastní barák s bazénem. Můžeme uživit celou svoji rodinu a zajistit ochranu. Můžeme mít svoji vysněnou postavu.

Ale také to má nevýhody. Například že už nemáme další sny, protože všechno máme. Můžeme v jednu chvíli všechno ztratit kvůli zranění a propadnout do závislosti na drogách.

Můj první dron

O Vánocích jsem u své babičky dostal drona syma X5HW. Tento dron drží výšku tak, že s ním nemusíte pořád létat nahoru, aby nespádl. Teď na jaře jsem ho vyzkoušel poprvé a bylo to úžasné, sice jsem s ním vletěl do stromu a táta ho musel sundat, ale jinak je super.

Kamera drona

K tomuto dronu dostanete taky kameru, která se celkem seká. Tato kamera nezaznamenává zvuk.

Funkce drona

Tento dron má svoji Wi-Fi, která ale nemá data. Tato Wi-Fi je potřebná k jedné aplikaci, která je potřebná k tomu, aby mohlo být vidět, co kamera zaznamenává. Tato aplikace se nazývá SYMA FPV. Na ovladači tohoto drona je tlačítko na zvýšení rychlosti a na přemet.

Baterie drona

Ze začátku k tomuto dronu dostanete desetiminutovou baterii, ale časem si můžete dokoupit dvacetiminutovou baterii a dokonce i čtyřiceti až padesátiminutovou baterii.

Ale i za deset minut létání si užijete dost zábavy. Tento dron mám rád a doufám, že ho budu mít ještě dlouho.

Vojtěch Chovanec, 8. B

Můj vztah k literatuře

Rodiče mi odmalička četli na dobrou noc pohádku. To si, myslím, docela ovlivnilo můj vztah k četbě. Na prvním stupni jsem moc nečetla, ale čtení mi nikdy nevadilo a měla jsem to ráda. Průměrně jsem přečetla ročně asi dvě knihy.

Všechno se to ale změnilo na začátku 6. třídy. Kvůli referátu jsem přečetla první knihu ze série Harryho Pottera. A pak jsem samozřejmě přečetla všech sedm dílů. A tak to začalo. Postupně jsem si pak hledala různé knížky, které bych si mohla přečíst a vypůjčit z místní knihovny.

Ráda čtu jak klasiku, tak například žánr young adult nebo fantasy a sci-fi. Z průměrných dvou knih ročně je to teď dvě až čtyři měsíčně. Snažím se číst co nejvíce, protože si myslím, že to je čas mnohem lépe strávený, než třeba kdybych byla na mobilu a jen projížděla bezmyšlenkovitě Instagramem. Knihy jsou mým koníčkem a občas prostředkem úniku z reality.

Tereza Schindlerová, 9. B

Jaký mám vztah ke knihám a čtení

Já když jsem byla malá, tak mi rodiče před spaním vždycky četli nějakou pohádku.

Místo knížky telka

Každé dítě v mém věku se na to těšilo. Jenže když doba šla, tohle se měnilo a děti, místo toho aby se těšily na pohádku, tak se těšily na to, až jim rodiče pustí pohádku v televizi.

Jenže tím, že děti už od dětství jsou zvyklé na televizi a knihu nikdy neměly v ruce, tak ani když dospívají a jsou už třeba na základní škole, tak nečtou a tím pádem mají špatnou gramatiku a slovní zásobu.

Zas tak moc nečtu

Já, i když mi doma od dětství četli, mám sice docela dobrou gramatiku, ale čtení knih a já kamarádi, úplně kamarádi nejsme.

Občas, když objevím nějakou, co se mi zalíbí, tak si ji ráda přečtu.

Veronika Kristianová, 9. B

My Favourite Books

Now, in our time here, you've gotten to know quite a bit about me (if you've actually read my articles), but what you probably don't know that I really like reading.

No, I don't like reading textbooks, in fact, I don't read textbooks. I read what I like, what I'm interested in, and what excites me. And what excites me is action, mystery, Sci-Fi, things like that.

I like stories with danger, the tension, the thrill of the chase, it's why Horror is my favourite Genre of movies, Books, Games, everything.

Horror is the perfect combination of Action, Mystery, and often comedy. So in short, it's awesome.

BTW, I love Harry Potter. It's one of my favourite book series of all time, it's literally got it all. Comedy, Horror, Action, Sci-Fi, Supernatural, you name it, you've got it.

Jakub Stach, 8. B

Anketa

Zeptali jsme se tří našich žáků, čeho se v životě bojí a na co se naopak těší.

Jan Jiří Kupec, 8. B

Z dlouhodobého hlediska se asi všichni čteně mě bojím smrti. A z krátkodobého se bojím asi testů ve škole. Těším na budoucnost!

Vojta Chovanec, 8. B

Taky se bojím smrti, někdy mám v noci noční můry, že se na nás blíží meteorit. A z krátkodobého se bojím, že mi umřou morčata, nikdy nevím, co se může stát.

Já se hrozně těším, až budou moje morčata zase spolu, teď jsou rozdělená, protože nechceme malá morčata.

Veronika Kristianová, 9. B

O budoucnosti přemýšlet moc nechci, snažím se soustředit na přítomnost.

Ale pokud musím říct, čeho se v blízké době nejvíce bojím, budou to asi přijímací zkoušky, protože to tak trochu rozhodne o mé budoucnosti.

Nejvíc se těším na období po přijímačkách. Ve škole to bude mnohem volnější, nebudeme se pořád stresovat, jestli se z nás stanou bezdomovci, kteří příležitostně sbírají odpadky okolo silnice. Bude léto a teplo a těším se na všechny třídní akce a celkově na bavení se s mými spolužáky.

Na vzdálenější budoucnost se snažím nemyslet. **Red.**

Nejdivnější dopravní prostředek

Můj nejpodivnější dopravní prostředek byl, když jsem jel na velbloudovi. Bylo to na dovolené v Tunisku. Kdy, to si nepamatuju.

Den cesty byl hezký a teplý. Při každé přestávce se velbloud skrčil, bylo to nepříjemné, abychom slezli. Při jedné přestávce nám dali jídlo pro velblouda. Taťka si myslel, že to je občerstvení. Celou cestu se velbloud houpal ze stany na stranu.

Ale cesta se mně a mé rodině líbila. A nevím, kdy si to zopakuju.

Jan J. Kupec, 8. B

Nejhorší jídlo, co jsem jedl

Nejhorší jídlo, co jsem jedl, je tzv. Balut, kachní nebo kuřecí embryo.

Jak se dělá?

Dělá se tak, že po zhruba devíti dnech od naklazení vejce si kuchař na vajíčko posvítí, aby viděl, zda už obsahuje zárodek. Zhruba po dvou týdnech je vejce připraveno stát se tou pravou pochoutkou.

Jak se jí?

Napůl uvařený zárodek se lžící vyloupne ze skořápky. Labužníky při konzumaci nemá odradit ani malý pařátek či zobáček.

Kde si na tomto jídle pochutnáte?

Na tomto jídle si pochutnáte třeba na Filipínách, v Koreji, někde i ve Vietnamu

Jak to chutná?

Podle mě chutná jako tvrdé a gumové vejce.

Petr Ta, 8. B

Několik zamyšlení

na velké téma dnešního světa: sociální sítě. Jaký je náš vztah k nim?

Internet je celkově nebezpečný

V dnešní době používá skoro každý sociální sítě. Já používám nejčastěji Instagram.

Používám ho nejčastěji na úpravu fotek, psaní s kamarády, hledání inspirace, například v oblečení nebo na insta stories, kde dávám, co dělám nebo kde zrovna jsem, například třeba s kamarádkou v kavárně.

Krádeže účtů

A může být nebezpečný v tom, že se tam snadno dostanou i malé děti a píšou si se staršími lidmi, které vlastně ani neznají. V podstatě se tam dostane každý, a proto se občas stává, že vám ukradou účet a píšou za vás lidem a postupně je taky okrádají o účet. Může se zde objevovat i šikana.

Lidi vám můžou psát i anonymně

Existuje i aplikace Tellonym, kde vám lidi můžou psát anonymně, většinou se tam objevují nadávky, buď ze závisti, nebo z jiného důvodu. Občas to zanechá na člověku takovou stopu, že trpí vážnými depresemi, začne se sebepoškozovat nebo to může končit sebevraždou, protože člověk začne mít pocit, že je k ničemu a že ho nemá nikdo rád.

Celkově je internet strašně nebezpečný. Proto si dávejte pozor, co dáváte na internet!

Klára Bašandová, 9. B

Proč sociální sítě vůbec existují?

Mě sociální sítě moc neovlivnily. Sice mám facebook a twitter, ale nikdy jsem nepochopil, proč to vůbec existuje.

Nikdy mě moc nebralo sdílet své zážitky nebo fotky, a když už, tak jenom v rodině.

Má to své nevýhody. Když se na to třeba někdo dívá při řízení, tak je bouračka hned na světě. Ale má to taky své výhody, jako třeba že můžete napsat kamarádovi nebo někomu z rodiny a ukázat jim nějaké fotky.

Raději to zrušit

Jak se na tom někdo stane závislý, tak už je těžké si od toho odvyknout. Pro někoho to může být skvělá funkce, ale pro lidi jako já to nemá žádný význam. Kdyby bylo po mém, tak bych buď zakázal další sociální sítě, nebo všechny zničil.

Radek Pavlík, 8. B

Sociální sítě používám, ale přiměřeně

Používám sociální sítě, nicméně ne tolik, abych absolutně unikl realitě. Mezi výhody řadím to, že si můžete psát s ostatními lidmi a sdílet různé příspěvky a sdílet to, že se třeba budete účastnit jednotlivých událostí po celém světě.

Mezi negativy, důvody proč nepoužívat sociální sítě jsou například: Možnost kyberšikany či kvůli bezpečnosti. Třeba pokud bude mít daná sociální síť útok na databázi, můžou se úplně cizí lidé, které neznáte, dostat na váš účet a nadělat tam neplechu. Například ukrást vám heslo a tak se dostat k vašim fotkám, videím a daný člověk může třeba napsat na váš profil či může napsat vašim přátelům, které na dané sociální síti máte. Sociální sítě používám, jak jsem již říkal, ale ne ve velkém množství.

Tadeáš Bodnár, 9. B

Sociální sítě - jak ovlivňují naše životy?

Sociální sítě jsou všude kolem nás a ovlivňují i ty, kteří se jim vyhýbají.

Plusy

Sociální sítě s sebou přinášejí plusy. Můžete si najít nové kamarády, sdílet fotky z dovolených a míst, kde rádi trávíte volný čas. Mezi nejznámější sociální sítě, kde sdílíte fotky s přáteli, je Facebook. Všem moc dobře známý Facebook. Na sdílení fotek veřejně, ale i s přáteli je nejznámější Snapchat nebo Instagram.

Mínusy

Sociální sítě používá většina populace na této planetě, a proto tyto sociální sítě bývají cílem REKLAM, HOAXŮ a podobně. HOAX je označení pro falešnou zprávu. Tyto zprávy se šíří nejčastěji přes Facebook. Jako příklad si můžeme uvést: POMERANČE S KRVÍ A HIV a asi nejrozšířenější patří HOAXY stylu: Nepřijměte žádosti o přátelství tomuto člověku!!! Nebo nezvedejte a ani nevolejte na tohle telefonní číslo!!! Tyto zprávy jsou pak dále šířeny naivními lidmi. Velkým mínusem sociálních sítě je, že se nikdy

nedozvíme, kdo za údajným účtem sedí a spravuje ho. Takže za počítačem může sedět nějaký 50 letý pedofil a psát 16leté holce, že mu je 18 a ať pošle odvážné fotky.

Sociální sítě jsou v pořádku, ale nemělo by se to s nimi přehánět a hlavně je dobré používat je vsedě, a ne za chůze, jinak to může dopadnout špatně...

Rostislav Vítek, 9. B

Může to být nebezpečné

Osobně si myslím o sociálních sítích, že jsou užitečné, ale celkem nebezpečné.

Já nejvíce ze sociálních sítí používám Instagram na fotky či videjka. Ale více na psaní používám Messenger. Twitter ale nepoužívám vůbec. A málem jsem zapoměla na YouTube a mám i dokonce YouTube kanál s mými brášky. Mám už asi pátý účet, ale teď už mám stálý.

Na Instagramu a na dalších sociálních sítích je nebezpečné to, že vám píší neznámí lidé...

Nikola Baková, 7. B

Pravé přátelství

Spousta lidí si neuvědomuje, co to je pravé přátelství. Pro mě je přátelství velmi široký pojem. Ovšem jen málo lidí u mě projde do té neuzší škatulky.

Rozdíl mezi internetovým profilem a osobou

Úplně něco jiného pro mě je, když se známe osobně nebo přes internet, když se mě nějaký neznámý člověk zeptá na nějakou osobnější otázku (datum narození, místo bydliště a tak dále), tak mu většinou neodpovím. Nikdy nevím, kdy se tyto informace budou hodit dotyčnému člověku, který se mě na to ptal, a v neposlední řadě se ti lidé můžou přetvařovat. Sociální sítě jsou pro tyto lidi přímo pohádkou. Ale existuje pro mě pár lidí, které znám jen přes internet a chci se s nimi setkat.

Tři skupiny přátelství

Přátelství by se asi nemělo dělit stylem toho mám radši a toho míň. Ale přece jenom je dobré mít nastavená nějaká pravidla. Já osobně nemám nastavená pravidla, ale do tří

skupin to dělím trošku jinak. Nevím jak v 8. A, ale v naší třídě je pravé přátelství obrovská nadsázka. S psaním začnu od třetí skupiny, logicky té nejmíň oblíbené.

3. skupina

Do této skupiny nepatří mí přátelé. Trošku odbočím pro dokreslení příběhu. Když jsem počítala počet žáků v naší a vedlejší třídě, tak mi vyšel výsledek 42 a s tím taky budu počítat. Do 3. skupiny řadím lidi, kteří mi na konci 9. třídy řeknou sbohem (možná i nic) a já už je nikdy neuvídím. Samozřejmě že za pár let se můžu podívat na tento článek a jen budu kroutit hlavou a říkat si, co jsem to napsala, ale teď je teď a mám na to jasný názor. Abychom se konečně dostali k výsledku lidí, které momentálně nechci v budoucnu vidět: 30. Ano, čtete dobře, 30 ze 42, což je výrazně přes polovinu.

2. skupina

Lidi zařazené do této skupiny můžu s klidem potkávat. Například když je potkám v obchodě, tak si s nimi i ráda popovídám. Ale ne ve smyslu, že bych měla jejich číslo a volala nebo psala 1000 krát denně, abych zjistila, jestli už konečně mají čas. Lidi v této skupině nejsou takoví, že mě mají například jen kvůli úkolům a škole.

1. skupina

Nemám co dodat, psala jsem pouze o naší a vedlejší třídě. Pokud je tu někdo dobrý v matematice, tak si dokázal spočítat, kolik lidí je v této skupině. Pouze dva prošli do téhle skupiny. Mám pocit, že kapacita této škatulky se moc měnit nebude. Oba dotyční ví, že jsou v téhle skupině, tak prosím ostatní, ať nejásají hurá, jsem tam, i když můžou být klidně ve 3., šance je velká.

Na závěr bych řekla, že je sakra velký rozdíl mezi pravým a falešným přátelstvím. Pravých přátel bych napočítala do deseti. Zatímco falešných přátel jsem potkala a troufám si říct, že ještě potkám, spoustu.

Zuzana Schwenznerová, 8.B

Problémy holek

Holky jsou podle kluků zvláštní stvoření... Pořád si na něco stěžují, nic se jim nelíbí... No, prostě hrůza, ale kdyby kluci měli být holkou, nepřežili by ani den.

Zkuste se ráno probudit s vlasy do všech stran nebo projít kolem zrcadla a nepoznat se. A to je jenom příklad. Takových problémů je spousta. Začínají už v dětství třeba tím, že

se holky navzájem pomlouvají a vy potom z ničeho nic nemáte kamarády... Tohle se kluků většinou netýká.

Ach, ta puberta!

V pubertě začínají nedokonalosti na pleti a těle (ano, to mají i kluci, ale většinou to neřeší tak moc jako holky).

A myslím, že taková jedna z nejmoc ovlivňujících věcí je menstruace. Každý měsíc vás něco bolí, máte častou změnu nálad a chutí, ale neříkám, že to mají všechny.

Slabý článek lidstva? Ne!

Dále jsou holky/ženy více zneužívány muži než muži ženami, berou se jako slabý článek lidstva, což není pravda. Ženský život je stejně důležitý jako mužský...

No a nejhorší věc, kterou kluci nikdy nemohou zažít, je porod, ale o tom vám zatím nemůžu nic napsat.

Těch problémů je mnohem více, ale kdybych vám je tady všechny vypsala, tak jsme tak se načtete až do aleluja.

Barbora Konečná, 9. B

Literární texty

Věřte - nevěřte

PSYCHIATRICKÁ LÉČEBNA

Zhruba před 43 lety na tomto místě stála psychiatrická léčebna, kde se léčili váleční veteráni, kteří trpěli na posttraumatický syndrom. Obvykle to probíhalo tak, že hned po vyvezení z nemocnice byli lidé převezeni sem, už zmrzačení a pošramocení. Údajně jeden z pacientů předpověděl, že za 28 let na tomto místě bude stát škola, taky řekl, že jestli tomu tak bude, tak bude dennodenně strašit na záchodech.

Možná proto stále slýcháme podivné zvuky ze záchodků.

Myslíte, že je to realita, nebo pouhá fikce?

ZÁHADNÝ UČITEL

Povídá se, že ještě na úplném začátku naší školy tady učil jeden učitel jménem Albrecht, který byl posedlý něčím, čemu říkal dokonalost, bezchybnost. Bohužel velmi

brzo zemřel, protože byl přesvědčen, že mu nikdo neudělá transplantaci srdce lépe, než on sám, a mýlil se.

Přesně po dvaceti letech se na této škole objevil žák jménem Albert, byl doslova posedlý samými jedničkami, dokonce měl i tu samou definici slova dokonalost: „Vlastnost toho, co je dokonalé, nemůže být lepší“. Když tuto definici jednou předložil své třídní učitelce paní Součkové, nemohla uvěřit vlastním uším, okamžitě se Alberta zeptala, kde na ni přišel. Albert odpověděl: „To jsou má slova.“

Myslíte, že je to pouhá fikce, nebo realita?

HRDINSKÝ ČIN

Před 22 lety se na této škole odehrál hrdinský čin.

Při hodině tělocviku jedna žačka upadla na zem, jeden učitel si toho však pohotově všiml a přiběhl k ní na pomoc.

Rychle provedl resuscitaci, a tak žačce zcela určitě zachránil život.

Je to pouhá fikce, nebo realita?

Tereza Schindlerová a Michaela Gluchová, 9. B

Ztracený pas

V létě jsme se s rodinou vydali na dovolenou na Djerbu, kde jsme strávili týden, tedy až na moji matku a nevlastního otce. Ti tam byli mnohem déle, uvidíte proč.

Djerba leží asi 500km od Tunisu, ale mluví se tam převážně arabsky. První den jsme si vybalili věci a poté se šli podívat po okolí. V okolí hotelu bylo ještě převážně čisto, ale dále už nebyly koše, tudíž všechny odpadky ležely kolem cest. Několikrát do dne se tančilo podle animátora, takže se zapojilo několik lidí. Navštívili jsme i nově postavený aquapark, kde byly velmi přísné kontroly před vstupem.

Bylo tam mnoho arabských žen, tudíž neměly plavky, ale takzvané burkini.

Již první večer jsme se seznámili z česky i francouzsky mluvícími vrstevníky.

Na večerní procházce jsme viděli místní policii, avšak není to jako tady. Na Djerbě se jezdí na babetě s ozbrojeným policistou a řidičem vpředu. Djerba je velmi zajímavá a taky svým způsobem zvláštní.

Tolik k Djerbě a teď o naší patálii. Po týdnu těsně před odjezdem jsme zjistili, že mámě chybí její cestovní pas. Tudíž nemohla odjet.

Na letišti jsme obrátili kufry vzhůru nohama, ale nebyl nikde. Zvláštní, že jsme měli pas všichni, jen mamka ne... Musela tam tedy zůstat. Její přítel zůstal na Djerbě s ní a mě s mými čtyřmi sestrami poslali do letadla.

Po návratu do Prahy nás vyzvedl známý, který nás odvezl domů. Opravdu teď vím, jak těžké je starat se o děti, a co hůř, o svoje sestry.

Druhý den po příjezdu jsme sjeli do obchodu na nákup. Uběhl asi týden plný stresu, nervů. Když přijeli, dost se mi ulevilo a já si mohla odpočinout od toho všeho. Konečně jsem měla čas i sama na sebe.

Vendula Arbetová, 8. B

Doubravčina polévka

(origoš pohádka)

Byla jedna královská rodina a ta se skládala z krále Květoslava, Královny Raduny a dcery Doubravky.

Doubravka byla zajímavé dítě. Ráda uklízela, ráda vařila a ráda pěstovala na své zahrádce. Doubravce bylo 14 let, když jednou na zahrádce zalévala svoje kytičky jménem růžičky. Když došla k šípkům, viděla tam veliké trní.

Když ho chtěla vyndat, tak to nešlo. Zatáhla víc a z keře na ni vyskočil čert.

Doubravka vykřikla: „Co jsi zač?“

A čert na ni vyprskl: „Já být Punťa.“ Doubravka se ho zeptala: „A to jsi koza nebo co?“

Punťa se rozzlobil a dupl svým kopytem. „Já jsem čert a ne nějaká koza. A ty sed', půjdeš se mnou!“

Doubravka vyděšeně utíkala a Punťa na ní hulákal: „Jinak ti zničím zahrádku!“

Doubravka se zastavila a pravila: „Jestli mi zničíš zahrádku, můj tatínek vám vyhlásí válku!“

Punťa se zastavil a vyslovil se: „Ne, to nechceme, my chceme jen tebe!“

Doubravka se s ním domluvila a po delším váhaní nakonec souhlasila, že s ním půjde do pekla. Punťa dvakrát zatleskal a rázem byli v pekle.

Punťův král Romeo se svou ženou Julií zařídili, že donesl princeznu Doubravku bez úrazu do pekla. Romeo Doubravce vysvětlil, co bude v pekle dělat. Byla to práce v klidu. Doubravka byla šťastná, protože uklidí v pekle nepořádek.

Romeo se nakonec rozhodl, že z Doubravky udělá polívku. Od té doby se v pekle jí pouze Doubravčina polévka. **Julie Veberová a Eliška Kratochvílová, 6. B**

Pandice hadice

Přiměřeně střelená bajka o pandě, jelenu, kryse a jednorožci

Šla jednou jedna panda do města, jmenovala se Milena (občas jí říkávali „Pandice Hadice“). Byla milá, obětavá a krásná. Ovšem po cestě domů ji napadl lupič a ukradl jí kabelku se všemi osobními věcmi.

Šla na policii a všechno jim vylíčila, policie ji ale nedokázala s ničím pomoci, přišla domů celá skleslá. Zrovna tam byl její kamarád jelen jménem Pepa, který si ji vyslechl a řekl jí, že jí pomůže. Panda odpověděla: „A jak mi chceš pomoci? Vždyť to není možné.“

Kamarád Pepa odpověděl: „Neboj, ty věci najdeme, řekni mi podrobnosti o tom lupiči, třeba ho najdeme podle toho.“ „Byl to vysoká štíhlá krysa a měl na čepici vyšívané jméno Vendulín.“ Pepa řekl: „No vidíš, jmenoval se Vendulín a byla to krysa.“

Když najednou, uprostřed jejich rozhovoru, přišel známý kamarád jednorožec Venda. Byl to jejich dlouholetý kamarád, na kterého se mohli vždycky spolehnout.

Svěřili se mu úplně se vším, co se pandě Mileně dnes přihodilo. Venda přikyvoval. Po dlouhém rozhovoru se shodli na tom, že budou spolupracovat na tom, aby toho lupiče našli a zneškodnili.

Po této velice přátelské dohodě jednorožec Venda ohlásil, že už spěchá domů na večeři. A tak se panda Milena a jelen Pepa zvednou a jdou ho odprovdit ke dveřím a rozloučit se s ním.

Užuž se rozlučují a zavírají dveře. Říkají si, jaký je to skvělý kamarád.

Když v tom, ve dveřích zůstal ocas, tak rychle otevřeli dveře a tam nikdo. Koukli se na zem a tam ležel kostým jednorožce a vedle něj krysa s čepicí, na níž je nápis „Vendulín“.

„To snad ne!“ řekla panda. Tak mu věřila a byla tak naivní, ale alespoň odhalila lupiče krysáka.

„Já to tušil celou dobu, ale nechtěl jsem nic říkat, jsem frajer. No jo, nejsem z toho jelen.“

Krysák alias jednorožec se jí omluvil, vše jí vrátil, ale přátelé nezůstali. Panda na to nebyla ochotná přistoupit.

Michaela Gluchová a Tereza Schindlerová, 9. B